

Robert Lawson

Navina, a karácsony angyala

(részletek)

Karácsonyi hangulat Lake Tahoe-ban (részlet az 1. fejezetből)

Mintha a jóságos Isten minden szeretete és törődése terült volna szét fenn az égen, olyan tejfehér, lágy ragyogással nyújtózott a végtelenbe eme csodás boltozat. A napfény éppen csak felbukkant a fehérségen túl, akárha egy vigyázó szem folyton folyvást rápillantana az emberek sokaságára. Aki az égre nézett olyan érzés öntötte el, mintha a Mennysországba látott volna át egy gigantikus képernyőn keresztül. Hópelyhek miriádjai hullottak a szeretet apró darabkáiként, melyeket talán angyalok óvó kezei hintettek alá a fellegekből, hogy egy időre, a Karácsony, a szeretet ünnepeinek tiszteletére a csodák birodalmává változtassák a Földet.

A nagy Lake Tahoe jeges, sima felületére, valamint az azt ölelő hegyek fenyveseire, melyek városokat, otthonokat rejtettek, számolatlanul szállingóztak a hópelyhek, mindent vastag fehér bundába átszínezve. Napról-napra egyre több karácsonyi égő jelent meg és ragyogott fel az éjszakában egyre több otthonban. A béke és szeretet ilyenkor olyan tapintható rezgésként hullámszik egy környéken, hogy az képes a téli fagy jeges érintését is kedves simogatássá enyhíteni.

Az angyal és a tolvajok (részlet a 2. fejezetből)

- Csak csináljátok, és meglátjátok – mosolygott az angyal.

Mack és Jim odasétáltak az asztalhoz, összenéztek, megvonták a vállukat, majd egyszerre érintették saját gyertyájuk fényét az asztalon árválkodó társuk kanócahoz. Ami ekkor történt, az mesébe illő volt! A gyertya egy szempillantás alatt felragyogott, olyan erős lökéssel zúdította ki magából a fényt, hogy a férfiak érezték, ahogy testükön áthatol ez az erő. A falakat, bútorokat, de még a karácsonyfát is olyan intenzív, vibráló fényözön járta át, hogy minden aranyló fényben pompázott. De ami a családtagokkal történt az még elképesztőbb volt. Mintha átlátszóvá, ködös szellemalakokká váltak volna, testük, akár a szivacs, itta magába ezt a fényáramlást, s ahogy egyre jobban feltöltötte őket, úgy váltak egyre tapinthatóbbá, emberibbé. Szépen ragyogtak, s ahogy egymásra pillantottak, elmosolyodtak és látható vált, mennyire élénk sugárzás ragyog köztük. Mack és Jim döbbenten nézte a csodát, és érezték, hogy saját magukban is egy különös érzés vibrál; jól esett nekik, amit csináltak. Tetszett nekik.

Navina melléjük lépett és elégedett mosollyal szemlélte őket.

- Mi volt ez? – kérdezte Jim.

- És mik ezek a fények...? – tette hozzá Mack.

- A szeretet ragyogása – mondta áhítattal a hangjában az angyal. Mack és Jim elképedve nézte a színek és fények játékát, és azt a szépséget, melyet ezek kiváltottak a családtagokon belül. A korábban tapasztalható nyomasztó, sötét ürességet felváltotta a béke és nyugalom puha rezgése. Úgy érezték, órákig tudnának itt állni és gyönyörködni, de ekkor Navina így szólt:

- - Tovább kell mennünk, gyertek!

Egy gyermek imái (részlet a 4. fejezetből)

Tim halkan motyogott magában, szipogását is alig tudta visszatartani, de mindenképp kipréselte magából az imádságokat, melyeket minden egyes verés, szidás és bántalmazás után elmondott.

Istenhez fohászzkodott, hogy segítsen a szülein. Segítsen nekik abbahagyni az ivást, legyenek újra rendes, jó emberek, akik sosem mernének kezet emelni egy gyermekre, pláne a sajátjukra. És azért is imádkozott, hogy legyen elég ereje megbocsátani nekik. Mert a verések ellenére Tim szerette a szüleit. Jól tudta, hogy a felszín alatt jó emberek. A felszín alatt, melyet az ital fátyolossá, képlékennyé, mégis kőkeménnyé alakított. Súlyos problémáik voltak a szüleinek, melyeket Tim nem tudott és nem is akart megérteni, de azt tudta, hogy csupán a szeretet képes rajtuk segíteni. Bármilyen is az, ami az ital felé taszította őket, nem lehet olyan erős, mint egy gyermek kitartó szeretete. (...) Amikor aztán már alig tíz méter magasán volt fényesség, a gyermek döbbenetesen ismerte felé, hogy egy valóságos angyal látogatta meg. Tim nem félt tőle, mert a gyermekek számára a csoda az élet természetes része.

Angyal az árvaházban (részlet az 5. fejezetből)

Az idős nő olyan gyorsan ment el, ahogy csak tudott, így végre Angelia a gyerekekkel maradhatott, akik kíváncsian néztek rá. A fiatal nő egy percig csak nézte őket, majd a leglágyabb hangon szólalt meg, amit ezek a kicsik hallottak:

- Sziasztok, angyalkáim!

- Jó reggelt kívánunk, Angelia asszony! – mondták hangos kórusként a gyerekek a keményen beléjük nevelt tisztelettel.

- Na, nem vagyok én olyan idős, angyalkáim – nevetett Angelia és ez a csengés fényesebbé tette az árvaház hálótermét. – Szólítsatok egyszerűen Angeliának.

A gyerekek hirtelen nem is tudták, hogyan reagáljanak a kedvességre és nyitottságra, mely szokatlan volt számukra, mint a szerető ölelés és törődés. (...) A gyerekek ámulattal hallgatták a történetet, melyben angyalok egész serege szállt alá a Mennysországból Isten parancsára, hogy segítsék az embereket, hogy azok ráleljenek a békére, a szeretetre és megértsék az egymás felé fordulás hasznát. A történet főhőse egy Navina nevű angyal volt, aki a világ számtalan pontjára suhan fény szárnyain, hogy ott segítsen, ahol tud. A mesét aléltnan hallgató gyermekek Navina alakját Angeliával azonosították, mert nem tudtak a nőnél tökéletesebb példát elképzelni egy testet öltött angyalnak. Talán nem is tudták, mennyire közel járnak a valósághoz.

A tékozló fiú (részlet a 6. fejezetből)

Az utca néptelenül, hófehér paláستtal bevonva kanyargott fel az enyhén ívelő domboldalon. Az utca mindkét oldalán vidám otthonok fényei ragyogtak, a lágyan hulló hópolyhek csendjében szinte hallani lehetett a boldog nevetést, érezni az ölelések lélekmelengető erejét, látni a nagyszülők könnyes szeméit, ahogy unokáikra pillantanak, s a gyermekek lázas kezét, ahogy a szalagokat szaggatják le az ajándékokról. De Scott Marks mindebből semmit nem érzett, semmit nem látott. Idegen volt tőle a világnak ez a boldog kis szigete, melyhez minden évben emberek milliói utaztak, hogy csak dagadtak a szív alakú vitorlák. 1924 karácsony éjjelén Scott éppúgy magányosan, elkeseredve és fájdalommal telve járta az utcákat, mint az elmúlt 12 év minden ünnepnapjának sötét estjén. Oldalán vaskos csomag fityegett, mely minden évben vele volt, de csak ezen a napon. Hogy mi volt a csomagban, azt senki emberfia nem tudhatta. A különbség annyi volt az elmúlt évekhez képest, hogy most a 33 éves férfi beteg, legyöngülten és lassan csoszogva járta az utcát. Köhögései mind újabb s újabb dörrenések voltak a sötétben, de senki nem hallhatta meg ezeket. A szeretet ezen az estén minden eddiginél erősebben képes volt elnyomni bármilyen fájdalmat, Scott legalábbis ebben bízott, ez hajtotta előre, hogy felkeresse évről-évre ugyanazt a házat.

Valóra vált álom (részlet a 7. fejezetből)

A franciaországi Loire folyó mentén számtalan híres, sok ostromot és árulást, ördögi gazságot és forró szerelmet átélt kastély épült, melyek tűnődve tekintenek évszázadok óta az állandóan változó tájra. Közülük az egyik volt *Chateau du Montfeurat* várkastély, melynek legendák ködébe vesző falairól már egy ideje nem az ostromlétrák, hanem tavasszal az elvadult borostyán, télen pedig a jégcsapok ezrei lógnak.

1872 karácsony estéjén a roppant idős, 93 éves Montfeurat báróné ült a hatalmas teremben, s elmélyülten nézte a kandalló tüzeit, mely több, mint ötszáz éve szolgálja a terem melegét. (...) Az egész nagyterem minden pontja ragyogott, aranylóan fénylett a számtalan gyertya és mécses lángjától, de főképp attól a fenyőfától, mely legalább hat méteres magasságával a mennyezetet, s varázslatosan felékített tömege pedig a szemet ostromolta. A színek lágy melegsége, az ünnepi illatok, a felhalmozott finomságok, sütemények és italok bódító miriádja olyan lenyűgöző hatást tettek az idős hölgyre, hogy felpattant ültéből és kezét a szája elé emelve merült el az ezernyi csoda láttán.

Üzenet az Égből (részlet a 8. fejezetből)

Az Angyalok városa a Mennysországnak egy különleges része. Az eltávozottak lelkei ide nem tudnak bemenni, viszont az angyalok, akik Isten hírnökei, segítői és végrehajtói, szabad bejárást kapnak a Mennyegek bármely részére. Az évben csupán egyetlen olyan időszak van, néhány nap, amikor az Angyalok városának gigantikus fehér-arany kapuja megnyílik a lelkek millió előtt, ezek a napok a Szentestével indulnak, s három napig tartanak, akár a csodák.

Navina fontos feladatot tölt be ezen időszak alatt, hiszen ő a karácsony angyala, s ezen titulus nem csupán hatalmas megtiszteltetés, de óriási felelősség is egyben. Az ő feladata lebonyolítani azt a szent ceremóniát, melynek keretében a Mennyegekben lakó lelkek bebocsáttatnak az Angyalok városába, hogy annak egy bizonyos helyére vándoroljanak, melyet úgy hívnak: a végtelen szeretet temploma. (...) Navina vezetésével, s a többi angyal hű szolgálatával, a lelkek hosszan kígyózó sora közelít a fénylő gömbhöz. Amikor egy-egy lélek odaér a végtelen szeretet templomához, hátrahagyott, a még Földön élő szeretteire és rokonaira emlékezve, minden szeretetét ebbe az izzó, egyre sűrűbbé és nehezebbé váló gömbbe helyezi.